

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/7/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011460
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3125011460.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Žiline, trvale bytom C., D. E. XXXX/X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, na neverejnom zasadnutí dňa 03. februára 2026 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2Pp/107/2025 zo dňa 05.11.2025 a takto

rozhodol:

Podľa 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušuje sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu a podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Žiline, o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Žilina sp. zn. 55T/6/2022 zo dňa 09.02.2023 a rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 47T/123/2020 zo dňa 10.10.2024 zamietajú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 55T/6/2022 zo dňa 09.02.2023 bol A. B. odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, na výkon ktorého nastúpil dňa 27.06.2024, a ktorý má predpokladane vykonať dňa 26.06.2026.

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 47T/123/2020 zo dňa 10.10.2024 bol A. B. odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák., prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, na výkon ktorého by mal nastúpiť dňa 26.06.2026 po vykonaní trestu vo veci sp. zn. 55T/6/2022.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2Pp/107/2025 zo dňa 05.11.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol výrokom I. odsúdený A. B. podľa § 66 ods. 1 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 415 ods. 1 Tr. por. podmienené prepustený z výkonu vyššie uvedených trestov odňatia slobody. Zároveň mu bola výrokom II. podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určená skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky a súčasne bol nad ním nariadený probačný dohľad v trvaní 3 (tri) roky. Zároveň mu boli uložené v čase probačného dohľadu obmedzenia a povinnosti, a to zákaz požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, povinnosť zaplatiť podľa svojich možností a schopností v čase probačného dohľadu omeškané výživné a povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože prokurátor podal proti nemu v zákonnej lehote sťažnosť v neprospech odsúdeného zahľásiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. Sťažnosť dodatočne písomne odôvodnil a uviedol, že u odsúdeného v zmysle

§ 66 ods. 1 Trestného zákona nie je splnená materiálna podmienka podmiennečného prepustenia spočívajúca v zákonnej požiadavke vedenia riadneho života z jeho strany v budúcnosti. Odsúdený v odpise registra trestov vykazuje sedem záznamov a v minulosti sa už podroboval výkonu dvoch nepodmienečných trestov odňatia slobody, z ktorých bol podmiennečne prepustený a tieto odsúdenia nemá zahladené. Pokiaľ ide o násilnú trestnú činnosť v podobe prečinov výtržníctva a ublíženia na zdraví, za ktorú bol pôvodne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Žilina na 11 mesačný trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom, k premene uvedeného trestu došlo z dôvodu, že sa v priebehu skúšobnej doby znovu dopustil úmyselného trestného činu. V hodnotení ústavu sa uvádza, že odsúdený je len čiastočne kritický k spáchanej trestnej činnosti, kedy takýto postoj nemôže predstavovať prejav polepšenia, keď si odsúdený svoje protiprávne konanie a jeho dôsledky ani po vykonaní významnej časti uloženého trestu odňatia slobody dostatočne nepripúšťa. Čiastočne kritický postoj má mať odsúdený i k užívaniu návykových látok. Odsúdený teda len čiastočne preukazuje splnenie podmienok pre podmiennečné prepustenie. Resocializačná prognóza odsúdeného je nepriaznivá, riziko sociálneho zlyhania je v jeho prípade vysoké a ústav neodporúča jeho podmiennečné prepustenie. Odsúdený napriek tomu, že v minulosti sa už podroboval výkonu trestu odňatia slobody a dokonca už bol aj podmiennečne prepustený, sa i v období po prepustení z výkonu trestu naďalej opakovane dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že si nevzal ponaučenie, nevyužil možnosť na slobode preukázať napravenie, nepolepšil sa a riadny život nevedol. V prípade odsúdeného je daná pochybnosť o tom, či v prípade podmiennečného prepustenia z výkonu tohto trestu povedie riadny život. Rozhodnutie súdu o podmiennečnom prepustení za súčasného uloženia skúšobnej doby nemožno vyhodnotiť ako vecne správne. U odsúdeného, ktorý program zaobchádzania plní len čiastočne, nie je daná dostatočná záruka, že na slobode povedie riadny život. Podľa názoru prokurátora je potrebné vo vykonávaní trestu pokračovať. Odsúdený nespĺňa všetky zákonom predpísané podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Prokurátor navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a súčasne návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodný zamietol.

K sťažnosti prokurátora sa písomne vyjadril odsúdený. Uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením prokurátora k návrhu na podmiennečné prepustenie a má za to, že splnil všetky podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody tak, ako to uviedol okresný súd. Odsúdený má kritický postoj k akejkoľvek trestnej činnosti a preto bol umiestnený do diferenciálnej skupiny „B“. Odsúdený má zabezpečené bývanie so svojou družkou a taktiež aj prácu, ktorú potrebuje na to, aby bol schopný postarať sa o svoju družku a splatiť dlh na výživnom. Odsúdený uviedol, že čas strávený vo výkone trestu je ponaučením, bude viesť slušný život a nedopustí sa žiadnej trestnej činnosti.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia i konanie im predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná, pretože súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre svoje rozhodnutie.

Na základe preskúmania správnosti konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhol svoje podmiennečné prepustenie. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch sťažnosti ani nenamietal existenciu takýchto procesných väd v konaní okresného súdu.

V rámci preskúmania správnosti samotných výrokov napadnutého uznesenia, krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

- a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,
- b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,
- c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmienčné prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmienčného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmienčne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

K vyššie uvedenému krajský súd považuje za potrebné dodať, že podstata inštitútu podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody netkvie v tom, aby bol odsúdený za dobré správanie, prípadne dobrú prácu vo výkone trestu automaticky prepustený po odpykaní zákonom ustanovenej doby. Podmienčné prepustenie je opodstatnené len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti existuje odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude aj na slobode viesť riadny život a že pre spoločnosť tu nie je príliš veľké riziko jeho recidívy (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 53/2008 zo dňa 14.02.2008). Rozhodnutie o podmienčnom prepustení má fakultatívnu povahu, čo znamená, že naň neexistuje právny nárok, ktorého by sa mohol odsúdený domáhať ihneď, ak sa po určitú zákonom ustanovenú dobu správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či odsúdený A. B. spĺňal zákonné podmienky pre podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd dospel k záveru, že vykonal zákonom požadovanú pomernú časť uloženého úhrnného trestu odňatia slobody a počas jeho doterajšieho výkonu preukázal dodržiavanie stanovených podmienok, preukázal polepšenie a po vyhodnotení okresným súdom uvedených skutočností v napadnutom uznesení je daná dostatočná záruka, že na slobode bude viesť riadny život.

K otázke posúdenia preukázania polepšenia sa odsúdeného krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa však navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide

o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale ani nie jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie.

Záver okresného súdu o preukázaní polepšenia u odsúdeného, odôvodnený tým, že odsúdený preukázal schopnosť viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu a svoje osobné polepšenie, nie je založený na všestrannom zhodnotení osobnosti odsúdeného a zmien jeho osobnosti, ku ktorým malo dôjsť pôsobením doterajšieho výkonu trestu. Podľa názoru krajského súdu u odsúdeného však neboli splnené obe materiálne podmienky pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1 Tr. zák., ktorými sú preukázané polepšenie odsúdeného a preukázanie dôvodnej možnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. sa posudzuje celá doba výkonu trestu odsúdeného a nestačí len samotné preukázanie dodržiavania ústavného poriadku odsúdeným v podmienkach výkonu trestu, teda preukázanie „schopnosti viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu“, existencia pozitívneho sociálneho zázemia, ale jednou z podstatných skutočností sa javí práve postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti.

Odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody síce nedopustil porušení ústavného poriadku v podobe porušenia interných predpisov, avšak doterajší výkon trestu odňatia slobody u odsúdeného možno hodnotiť len ako „priemerný“, keď počas výkonu trestu odňatia slobody nebol disciplinárne potrestaný a disciplinárne odmenený bol len jedenkrát. Odsúdenému, ktorý už bol v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody, a z ktorého bol dokonca podmiennečne prepustený, je „fungovanie“ v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody zjavne známe, a preto sa dokáže prispôbiť týmto podmienkam výkonu trestu odňatia slobody. Rozhodnou skutočnosťou je však to, že odsúdený je čiastočne kritický k spáchanej trestnej činnosti, pričom formálne svoje konanie ľutuje a proklamuje záujem o riadny spôsob života, avšak na druhej strane svoje konanie ospravedlňuje predchádzajúcimi pochybnosťami o jeho otcovstve. Krajský súd k tomuto uvádza, že takýto „jeho postoj“ nemôže byť prejavom polepšenia, keď si svoje negatívne konanie a jeho dôsledky po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody dostatočne nepripúšťa. Krajský súd ma za to, že kritický postoj k spáchaniu trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest, ktorý doposiaľ vykonal, má naňho prevýchovný vplyv. Odsúdený síce navonok ľutuje svoje protiprávne konanie, prejavil vôľu viesť riadny a usporiadaný život bez páchania trestnej činnosti, avšak tento jeho postoj považuje krajský súd za účelový a nie celkom úprimný, ktorého cieľom má byť len navodenie dojmu o plnení podmienok pre podmiennečné prepustenie. Navyše program zaobchádzania odsúdený plní len čiastočne v časti edukácia z dôvodu nielen jeho čiastočne kritického postoja k spáchanej trestnej činnosti, ale aj z dôvodu jeho čiastočne kritického postoja k užívaniu návykových látok. Uvedené tak svedčí o tom, že aktuálny výkon trestu odňatia slobody nemá na odsúdeného dostatočný výchovný vplyv a tento voči odsúdenému neplní svoj účel predpokladaný v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. Napokon ústav na výkon trestu odňatia slobody ani neodporučil odsúdeného podmiennečne prepustiť. Preto podľa názoru krajského súdu odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním nepreukázal dostatočné polepšenie.

Podľa názoru krajského súdu otázku preukázania polepšenia v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. nie je možné posudzovať izolovane od otázky pozitívnej prognózy správania sa odsúdeného v budúcnosti v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že ak sa nepreukáže skutočné polepšenie odsúdeného, je ťažko odôvodniteľný záver, že u odsúdeného je možné očakávať v budúcnosti vedenie riadneho života. V prejednávanom prípade sú pochybnosti o pozitívnej prognóze vedenia riadneho života odsúdeným založené na konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich predchádzajúceho spôsobu života odsúdeného a z hodnotenia ústavu, na ktoré krajský súd poukázal vyššie.

Nakoľko v preskúmanom prípade nebolo preukázané splnenie materiálnej podmienky polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, podľa názoru krajského súdu nemožno z tohto dôvodu dospieť k odôvodnenému záveru o možnosti očakávať od odsúdeného vedenie riadneho života v budúcnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná a zakladá zákonný dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia podľa § 194 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd následne skúmal, či v zmysle § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. môže sám vo veci rozhodnúť.

Na základe preskúmania veci dospel k záveru, že zistenia vyplývajúce z dokazovania vykonaného okresným súdom dávajú dostatočný skutkový podklad pre posúdenie otázok, ktoré sú rozhodné pre správne a zákonné rozhodnutie o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd starostlivo posudzujúc všetky okolnosti prípadu, osobnosť odsúdeného, jeho chovanie vo výkone trestu a stav prevýchovy, zvažoval, či na základe existujúcich vysokých rizík u odsúdeného, možno očakávať vedenia riadneho života po podmiennečnom prepustení. Je potrebné zdôrazniť, že riziko recidívy sa nedá vylúčiť absolútne nikdy, potrebné je však posúdiť jeho mieru vzhľadom na okolnosti prípadu a osobnosť odsúdeného.

V prejednávanej veci je odsúdený už tretíkrát vo výkone trestu odňatia slobody, aktuálne je výkone dvoch postupne uložených trestov odňatia slobody, v prvom prípade za prečin zanedbania povinnej výživy a v druhom prípade za prečiny krádeže, výtržníctva a ublíženia na zdraví, pričom rizikové faktory, ktoré vyplynuli z celkového dokazovania pred okresným súdom nedávajú doposiaľ žiadnu, resp. ani minimálnu záruku v tom, že u odsúdeného nedôjde po podmiennečnom prepustení k opätovnému zlyhaniu a nedopustí sa už viac trestnej činnosti či iného, hoci i menej závažného protispoločenského konania.

Krajský súd zároveň dodáva, že z aktuálnej rozhodovanej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 250/2023, III. ÚS 355/2021, I. ÚS 36/2022) vyplýva, že čo sa týka posudzovania prípadného rizika recidívy s ohľadom na trestnú minulosť odsúdeného, je potrebné zväžiť pred akou dlhou dobou a z akých dôvodov došlo k spáchaniu predchádzajúcich trestných činov a či možno od odsúdeného na základe jeho aktuálneho výkonu trestu očakávať, že povedie riadny život. Okresný súd nedostatočne vyhodnotil, že odsúdený je vo výkone trestu už po 3-krát, pričom v minulosti bol 2-krát podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd v tomto smere navyše poukazuje i na povahu a závažnosť spáchaných trestných činov, pre ktoré vykonáva aktuálne trest odňatia slobody – prečin zanedbania povinnej výživy, ako aj prečiny krádeže, výtržníctva a ublíženia na zdraví, ku ktorým v zmysle § 66 ods. 2 Tr. zák. musia konajúce súdy pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení odsúdeného prihliadnuť, keď oproti skorším odsúdeniam sa dopustil dokonca závažnejšej trestnej činnosti, resp. jeho trestná činnosť v podstate „gradovala“. Zohľadnenie trestnej minulosti totiž nepredstavuje porušenie pravidla ne bis in idem (zákaz dvojitého pričítania) v zmysle čl. 40 ods. 5 Listiny, keď práve naopak sú tieto skutočnosti kľúčové pre odpovedanie na otázku, či možno od odsúdeného očakávať, že povedie riadny život. Podľa názoru krajského súdu uvedené skutočnosti svedčia o tom, že odsúdený si nechal ponaučenie z predchádzajúcich výkonov trestov a nemožno preto dospieť k záveru, že u odsúdeného došlo k naplneniu výchovného účelu trestu odňatia slobody. Podľa názoru krajského súdu je náprava u odsúdeného podstatne sťažovaná s poukazom na osobu odsúdeného, u ktorého sa prejavujú sklony k páchaniu trestnej činnosti.

Z uvedených dôvodov záver okresného súdu o polepšení odsúdeného a odstránení príčin jeho úmyselnej recidívy podľa krajského súdu nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V tejto súvislosti okresný súd nekriticky prihliadal len na okolnosti v prospech odsúdeného, keď súčasne nedôvodne nielenže bagatelizoval zistené skutočnosti (negatíva odsúdeného) v jeho prospech, ale tieto zistené skutočnosti ani nehodnotil z pohľadu zvýšeného rizika zlyhania u odsúdeného vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť.

Účelom trestu je okrem iného i ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu nariadeného trestu odňatia slobody, aby ho odsúdený i naďalej vykonával.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že u odsúdeného neboli kumulatívne splnené všetky zákonné podmienky pre jeho podmiennečne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

- 1) Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.
- 2) Podľa § 415 ods. 1 veta druhá Tr. por. ak bol návrh odsúdeného o podmiennečne prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia.